

MOMENT PŘEKVAPENÍ S CLARINET FACTORY

Hudební seskupení s názvem Clarinet Factory už si vydobylo ve svém žánru prestižní postavení – a to nejen u nás. Jeho vystoupení jsou originální, plná překvapení, prostě neopakovatelné zážitky. Totéž platí o jeho albech.

Supraphon před časem vydal nové album, na kterém Clarinet Factory spojila síly s Alanem Vitoušem a Lenkou Dusilovou. Výsledek stojí za to!

Foto: M. Kubica

Na kus řeči jsme se sešli s celým souborem.

V Bookletu alba píše Dan Bárta, že se necháváte ovládnout svými nástroji; opravdu vás nástroje ovládají?

No, my se spíše snažíme ovládnout celý život ty klarinety, aby dělaly, co si usmyslíme, nicméně ony nám občas zdívoučí a ovládají nás.

Dostanete se někdy při muzicírování do „transu“?

Mnoho našich kompozic je úplně bez pauz, založených na dynamice, gradaci, působí to někdy na organismus jako třeba holotropní dýchání. Nejvíce si ale užíváme takový ten tichý trans, když meditujeme a improvizujeme v extrémně tichých zvucích a vibracích.

Pod vašimi kompozicemi je vždy podepsáno více autorů; jak vznikají?

Různě, některé mají svého původce, ale u většiny jde o společné sdílení nápadů. Pod skladby se podepisujeme vždy společně, považujeme vše za týmovou práci.

Co symbolizuje název alba Out of Home?

Třeba to, že naše hudba je „na cestě“, není doma v žádném žánru a není ani úplně tradičně česká. Ale české přib

ěhy v ní cítíme, takové malé české sny...

Jak a kde si hledáte spolupracovníky?

Lenku Dusilovou jsme oslovili kdysi sami, ke spolupráci ale byla cesta tak asi pětiletá, Alan si naopak našel nás. Epoque Quartet jsme znali a domluvili se na jakémsi „pronájmou“ na větší akce.

S Alanem Vitoušem spolupracujete, dá se říct, pravidelně – a asi i v budoucnu budete, je to tak?

Pravděpodobně ano, spolupráce se ale promění, dáme mu více prostoru pro sólové výstupy.

Co do vaší hudby vnáší právě Alan Vitouš?

Hlavně momenty překvapení, používá zcela jiné nástroje, než by si napoprve člověk představil, jiné rytmické struktury, jiné techniky hraní...

SU 4023-2

A Lenka Dusilová?

Lenka byla milým hostem, spolupráci s ní si šetříme více pro Eternal Seekers (možná spácháme druhou desku). Na Out of Home jsme ji představili jen jako vokalistku v takové spíše hravé poloze.

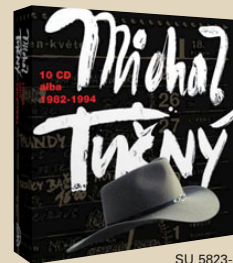
Kterých spoluúčinkování, at' už s našimi nebo zahraničními interprety, si nejvíce vážíte a proč?

Největší svátek byl pro nás Bobby McFerrin, od něj se stále učíme nejen improvizovat, ale i jak se chovat k lidem, jak je zapojit... Lenka Dusilová se nejvíce hodí k naší současné tvorbě, je to úžasná zpěvačka i tvůrkyně. Jana Koubková nás nakopla na začátku, donutila nás odložit noty, jí hodně vděčíme za to, kde teď jsme. Alan Vitouš je nám, kromě hraní, i jakýmsi částečným průvodcem po nových hudebních i nehudebních světech, u něj se scházíme, diskutujeme, posloucháme muziku... někdy více než zkoušíme.

A závěrem zpět k vašemu novému albu: co nějaké perličky, nějaká ta lákadla?

Je jich dost. Vojta Nýdl zpívá na desce (i na koncertech) písně, Pepíno Valášek kromě kreací na basklarinet vyrobil i mnoho rytmů na své vlastní tělo a na albu není vyrobeno nic ze syntetických zvuků, vše jsou to „jen“ klarinety, perkuse, lidské hlasy a zmíněný body drumming.

NEZAPOMENUTELNÝ MICHAL TUČNÝ

SU 5823-2

V letošním roce uplynulo již 15 let, kdy odešel jeden z hlavních představitelů české country hudby Michal Tučný. Supraphon připravuje na konec srpna k vydání 10 CD komplet shrnující zpěvákovu supraphonskou éru s kapelou Tučňáci, jeho poslední nahrávky s názvem Šťastné staré slunce, a navíc kompilaci největších hitů a singlových bonusů.

Michal Tučný (1947–1995) už měl za sebou velice úspěšná angažmá s Greenhorns a Fešáky, ale teprve spolupráce s muzikantem a textařem Zdeňkem Rytířem byla jeho opravdovým sólovým prosazením. Albové kolekce Poslední kovboj, Stodola Michala Tučného, Jak chcete žít bez koní, Jak to doopravdy bylo s Babinským, Starýho psa novým kouskům nenaučíš a Medicinman patří za naší naprostou countryovou klasiku. Koncertní nahrávka z valdické věznice jasně prokázala podstatnost této muziky a textů i pro velmi speciální posluchače. Na Jižanském roku vykročil Tučný nadějně směrem k elektrickéjší podobě aranží, poslední album přináší také velmi silné písně s vědomím dočasnosti naší pozemské pouti a závěrečná Snídaně v trávě shrnuje to nejlepší. Zvukově jde o kvalitu optimální převod původních pásků moderní studiovou technologií do podoby nového masteringu. Výpravou krabičku doplní booklet s fotografiemi a osobními vzpomínkami na nejspíš už navždy největší hvězdu country muziky v českém podání.

Albový 10CD box Michal Tučný 1982–1994 bude poprvé představen v rámci festivalu Stodola Michala Tučného v sobotu 21.8.2010 v Hošticích u Volyně, která se letos uskuteční již po třinácté.

Foto: A. Fajler

KAPELA IMODIUM VYJADŘUJE DVOJAKOST ŽIVOTA

Kapela Imodium urazila za dobu svého trvání pozoruhodnou cestu. Už dávno není skupinou s lokálním broumovským dosahem, známá je po celé republice a růžky vystrkuje i do ciziny. 12. srpna měla bombastický koncert v Praze na parníku Odra plujícím po Vltavě. A vyšlo jí i nové dvojalbum s názvem *Polarity*. Povídáme si o něm s frontmanem kapely Thomem:

Můžete vysvětlit název alba?

Název *Polarity* ve výsledku vyjadřuje dvojakost všedního života všech lidí. Každý z nás v životě naráží na různé dvojmysly a protiklady. Neznamena to, že deska obsahuje zásadní hloubku ponořující se do nitra našich životů, je to jen téma, které je zajímavé. Málokdo si v životě vůbec připouští, že existují protiklady, proč to tak je, jak jim čelit. Navíc je to vděčné téma pro zpracování, album jsme tak nabídli ve dvou verzích. Elektricky a akusticky. Písně pro váš den a písně pro vaši noc.

Které verze písní, tedy elektrické či akustické, jsou vám bližší?

Jako autor nemůžu jednoznačně odpovědět. Všechno je z našeho pera, ke každé písni máme nějaký vztah. Pravdou je, že poslední dobou mnohem radši poslouchám ty akustické písně, ale to jen proto, že těch elektrických si užívám hodně na pódiu. Až proběhnou

i nějaké akustické koncerty, třeba se ten poměr zase dorovná.

Na vašem novém dvojalbu vystupují zajímaví hosté...

Ano vystupují, a všichni jsou našimi dobrými přáteli. Martin Zeller z Cocotte Minute je dlouholetý kamarád, Honza Křížek byl kdysi náš idol z divoké party Walk Choc Ice, dnes hraje v Blue Effect a taky je to můj kolega z rádia. Michal Hruza je taktéž kamarád, pro kterého mám velkou slabost, konkrétně pro jeho vyprávění, přístup k tvorbě a hudbě vůbec. Všichni jsou navíc výborní muzikanti, kteří dělají a vnímají hudbu srdcem – a to je zásadní.

Album *Polarity* obsahuje i filmový dokument!

Všechny naše dosavadní desky nesou nějaký datový bonus. Je to už tradiční věc, kterou bereme jako samozřejmost. Podvědomě chceme lidem, kteří jsou ochotni si koupit originál CD, přinést něco víc, než lidem, kteří si album stáhnou na internetu. Tentokrát jsme si k celému natáčecímu procesu pozvali kamaráda Michala Čepelku, což je „mladý kreativec“ a nadšenec pro věc. Jasně jsme mu řekli, že v divadle, ve kterém jsme desku točili, s námi bude žít, že bude prostě členem kapely. A ať nám tu kameru strká neustále pod nos... My jsme si na ni zvykli

a vznikl asi patnáctiminutový dokument z natáčení s lehkým komentářem. Navíc prostory broumovského divadla jsou kromě akustiky především úžasně fotografické.

...a také bonusy ke stažení. Jaké?

Ke stažení už jsou na albu jen malé pozornosti, jako třeba tapety na plochu počítače. Fotografie, které lemují celý obal, jsou tak úžasné, že by se to některým lidem mohlo opravdu líbit. Mimochodem – pocházejí z dílny anglického fotografa s francouzskou krví v těle, jmenuje se Luigi Clemente.

DELIKATESY JANA WERICHA

CD s názvem *Jan Werich – Delikatesy, Humorné historky z let padesátých a šedesátých* vydává právě teď vydavatelství Supraphon. Zdálo by se, že u Wericha, jakkoliv je naším národním klasikem, už není co objevit; opak je pravdou! Nejruznější archivy stále skrývají netušené poklady. Některé z nich nyní shromáždili producentka Naďa Dvorská s Ondřejem Suchým – a vzniklo tak jmenované album, v mnoha ohledech objevné, které jistě posluchače potěší.

„Začala jsem na něm spolupracovat s panem Ondřejem Suchým, on mi poskytl vzácné nahrávky ze svého soukromého archivu, tak i tipy na rozhlasové záznamy. Původ vzniku některých je přitom zahalen tajemstvím. Album obsahuje sedm perel, čtyři z původních rozhlasových Gramotingtanglů, tři ze soukromého archivu Ondřeje Suchého. Z – tehdy ještě Československého – rozhlasu pocházejí úvahy (scénky, útvary, jak chcete) O srandě, O židli, O prvním psu Thordovi a osobitě podání básně F. L. Čelakovského Blázni byli, kordy měli; ze svých archivů dodal Ondřej Suchý pojednání O štice chycené na pstruha, zvuková stopa filmu *Moje žena Penelopa* a úvodní kapitola z knihy Rourka Bradforda *Stvoření světa a ráj*. Co titul, to perla – dalo by se o nich mluvit dlouho. Tak jenom stručně:

Moje žena Penelopa je propagační film (reklama na cestovní vkladní knížky) vytvořený v roce 1955, autorem obrázků k němu je Miloš Nesvadba. „Zajímavé je, že už ani pan Nesvadba si nepamatuje, že by něco takového dělal. Navíc tenhle film není uveden v žádném soupisu Werichova díla. Byl objeven naprostou náhodou, jak říká Ondřej Suchý, na jedné staré půdě,“ vysvětluje Naďa Dvorská.

V úvaze O srandě hájí pan Werich tento termín, v úvaze O židli se přes různá sedátka, samozřejmě včetně toho rybářského, dostává do neuvěřitelných souvislostí a vyvozuje skvělé sentence. A jsme-li u rybařiny, úvaha O štice chycené na pstruha (což by se dít nemělo) nabízí Werichovy vtipně podané názory na to, co je a co není v životě možné.

Thord byl první zásadní pes ve Werichově životě. Nepatřil sice jeho rodině, nicméně si s ním užil: pes – kamarád například vozil malého Jana ve vozíku.

A ještě perlička v perličce. Kapitulu *Stvoření světa a ráj* z Bradfordovy knihy Černošský Pán Bůh a páni Izraeliti načelil Werich ve Výzkumném ústavu zvukové a reprodukční techniky v Referenční laboratoři pro záznamové materiály. Kde všude se pan Werich neobjevuje...?!“ uzavírá výjimečnosti nového supraphonského CD producentka Naďa Dvorská.

Tu desku prostě musíte mít!

JOSEF ZÍMA: S DECHOVKOU JSEM VYRŮSTAL

Jestli je u nás někdo opravdu pevně spojen s dechovkou, je to Josef Zíma. Jako zpěvák začínal trochu jinde, u dechovky se ovšem našel a okouzčil několik generací milovníků tohoto žánru. U Supraphonu mu nyní vychází CD s jeho „zlatými dechovkovými hity“.

SU 5989-2

Jak jste se vlastně dostal k dechovce?

To bylo v 60. letech minulého století, do té doby jsem dělal muziku taneční, pop, swing, jazz. Přišla ale nabídka ze Supraphonu, a nazpíval jsem nějakou dechovku, dokonce s Evou Pilarovou. O mém přechodu k dechovce asi definitivně rozhodly pořady Zdeňka Podskalského, například oblíbené Babiččiny krabičky. A spolupráce se Supraphonem taky pokračovala dál.

Tomu přechodu jste se nijak nebránil?

Ne, nic jsem proti němu neměl. Po rodičích jsem Jihočech a k jihočeské – a obecně lidové hudbě včetně dechovky – jsem měl vždycky blízko. Vlastně jsem v ní odmalička vyrůstal. Některé z písniček, které dodnes zpívám, znám už od svého dětství. Skladby panů Poncara či Vejvody se pochopitelně v jihočeských vesničkách hrály a zpívaly.

Nicméně: nestýskalo se vám po bigbítu, po jazzu, po taneční hudbě?

Nestýskalo, protože jsem tyto žánry nikdy pořádně neopustil. Jsou odkazívá mým velkým koníčkem, nikdy pro mě nebyly jen zaměstnáním. Dodnes jsem velký posluchač a sběratel například swingové hudby, nahrávek velkých orchestrů, big bandů, mám doma rozsáhlý archiv. A totéž platí i o hudbě vážné. Svoje zkušenosti z taneční hudby jsem využil například v muzikálech a také ve svých programech pro rádia, v nich se k této hudbě vracím. No a na estrádách a různých vystoupeních, ať už s kapelou nebo na halfplayback, zařazují vždycky i nějaké písničky z 60. let, třeba Dva modré balónky, Blues pro tebe a další.

V muzikálech i televizních pořadech vám jistě pomohly i zkušenosti herecké...

Jasně, vždyť jsem především herec, herectví jsem vystudoval. Ovšem

zpívání se mnou šlo prakticky souběžně s herectvím. Zpíval jsem odmalička. Asi prvním, kdo za mnou přišel s nabídkou na zpívání, byl skladatel Alexej Fried. To jsem ještě studoval.

Jak těžké bylo vybrat písničky na vaše nové bilanční dechovkové album?

Bylo to hodně těžké, ale spolupráci se současným Supraphonem, konkrétně s paní Janou Helgovou, si nemůžu vynachválit. Ona mi přinesla seznam mých dechovkových nahrávek, bylo jich přes stovku, a postupně jsme jejich počet „stahovali“. Nejdřív na padesát, potom jsme udělali definitivní výběr. Jak říkám – vybírat je bylo hodně obtížné, v poslední fázi jsem si je všechny musel poslechnout, od některých písniček bylo totiž víc nahrávek, s různými orchestry a z různých let. Snažili jsme se, aby vznikl pro posluchače zajímavý výběr. Snad se bude líbit.

Když se ohlédnete, na které kapely a osobnosti z oblasti dechovky vzpomínáte nejraději?

Je jich víc, spousta lidí byli či jsou současně skladatel i kapelníky. Nejčastěji a nejvíc vzpomínám na pány Polcara, Vačka a Vejvodu, se kterými jsem se dobře znal. Často jsem s nimi vystupoval a třeba pan Vacek, když jsem točil desku s jeho skladbami, se mnou byl ve studiu; nakonec mi hezky poděkoval. Se všemi jmenovanými jsme se stali dobrými přáteli. Těch muzikantů byla celá řada, určitě bych na někoho zapomněl – za všechny tedy jmenuji tyto tři pány.

Pod kolika dechovkovými písničkami jste podepsán jako autor?

Pod jednou – jako autor textu. Ta písnička se jmenuje Zvedněme se, dědkové, autorem hudby je pan Zábanský, a na novém kompilačním CD je také obsažena. U hudby taneční mám coby autor mnohem víc písní – za všechny uvedu třeba písničku Gina, která se stala v poslední době znovu populární díky filmovému muzikálu Rebelové.

IVO KAHÁNEK: CHOPINA BYCH SROVNÁVAL S JEHO VZORY – BACHEM A MOZARTEM

Ivo Kahánek patří k našim předním klavíristům. Svůj um, ať už sólového nebo komorního hráče, dokazuje na domácích i zahraničních pódiiích a taky na gramofonových nahrávkách. U Supraphonu mu právě vychází nové album, které zapadá do oslav 200. výročí narození Frédérica Chopina. Obsahuje skladatelovu Sonátu č. 3 h moll a Scherza. Opět je to pastva pro uši.

SU 4030-2

Mimochodem – co říkáte akcím k letošnímu chopinovskému jubileu?

Přiznám se, že dřívou většinu z nich znám pouze zprostředkovaně, protože jsem byl v uplynulých měsících naprosto pohlcen přípravou na nahrávání CD. Moc se mi líbil například Chopinův den na stanici Vltava a samozřejmě televizní přenosy z oslav výročí z Polska.

Jak vidíte Chopinův význam v kontextu světové hudby 19. století?

Význam Chopinova odkazu bývá v odborných hudebních kruzích občas lehce snižován s poukazem na jeho jednostrannou orientaci na klavír. Podle mého názoru však přinesl do hudby obecně tolik nového, že vlastně ovlivnil – byť takřka výhradně prostřednictvím klavírních skladeb – i některé skladatele jiných žánrů, například Clauda Debussyho. Způsob, jakým dal ve své tvorbě průchod i těm nejsubtilnějším emocím, je ojedinělý.

Chopin má dvě zásadní po sobě jdoucí klavírní sonáty, č. 3 h moll a č. 2 b moll. V čem se liší a v čem je jedinečná „trojka“?

Sonáta h moll je podle mého názoru jedinečná zejména ve dvou ohledech. Jednak svou syntetičností – posluchač znalý celé Chopinovy tvorby v ní nalezne ozvuky rané tvorby (etud, koncertů) stejně jako vrcholných nokturn, valčíků či balad – a je to koneckonců nejrozsáhlejší autorovo dílo pro sólový klavír. A za druhé svou bezvýhradnou hudebností. Slavný chopinovský badatel a spisovatel Jaroslav Iwaskiewicz výstižně napsal, že zatímco sonáta b moll je výjimečná svou výbojností, s níž překračuje hranice hudby, sonáta h moll vyniká právě faktem, že za hranice hudby nejde, nýbrž je bezvýhradně naplněná.

Vaše nové album obsahuje i Chopinova Scherza; je radost je hrát?

Radost i starost... Scherza jsou Chopinova vrcholná díla plná fantazie a vzletu, často velmi virtuózně pojatá. Zároveň však není vůbec jednoduché správně uchopit skladby, jejichž název tak málo koresponduje s výrazovou náplní. Hrát je v cyklu navíc staví před interpreta nutnost naznačit vnitřní souvislosti mezi nimi a zároveň vystihnout přesně jejich kontrastnost.

Kdo je podle vás současný chopinovský interpret č. 1?

Podle mého názoru Krystian Zimerman.

Foto © J. Krupka

Médové, Vydrýsek a další oblíbená zvířátka jsou spolu na CD!

Režisér, publicista a ochránce přírody Václav Chaloupek je známým autorem oblíbených dětských večerníčků o zvířátkách. Jeho Médové, Vydrýsek nebo Tuláček opětovně přitáhnou k obrazovkám nejen děti, ale i jejich rodiče. Některé písničky z těchto pořadů již zlidověly a z hrdinů Chaloupkových zvířecích seriálů jsou televizní hvězdy. Supraphon na konci srpna vydává komplet 2 CD, kde budou shromážděny všechny nejslavnější písničky, které večerničky o zvířátkách doprovázely (např. Médové a Zdálo se ti, zdálo). Navíc na albu budou vyprávěny příběhy ze zvířecí říše, načtené Václavem Chaloupkem a Ondřejem Vetchým. Druhé CD z kompletu bude výjimečné svým multimediálním bonusem s televizními klipy k jednotlivým večerníčkům o zvířátkách a texty oblíbených písní Jaroslava Samsona Lenka.

SU 6118-2

SU 4032-2

JAKUB HRŮŠA: PATOS? JEDINĚ TEN ZDRAVÝ!

Supraphon přichází s další kompletní nahrávkou Smetanova cyklu symfonických básní *Má vlast*. Zdaleka ovšem nejde jen o „další kousek v řadě“, nýbrž o umělecky i dokumentárně významný počín. Konkrétně: zahájení Pražského jara 2010 s Pražskou komorní filharmonií a dirigentem Jakubem Hrůšou.

Foto: H. Chláda

Které z existujících nahrávek *Mé vlasti* si v sobě nesete nejlouběji a proč?

Poté, co jsem prošel mimořádně důkladnou osobní analýzou mnoha existujících nahrávek *Mé vlasti* zejména během svých studií na AMU, toto detailní zkoumání české hudby si již před otevřením Pražského jara letos odpustil. Nechtěl jsem se vázat na jakékoli jiné pojetí, nýbrž zůstat sám sebou – při vědomí, že mám hluboko v sobě uloženo tak jako tak spoustu dojmů z dřívějšího posluchačského nadšenectví a vůbec z vnitřního vztahu k tomuto klenotu české hudby. Z nahrávek, které si výrazně pamatuji, jsou to nicméně ty, které mě v mém dirigentském studiu tehdy nejvíce ovlivnily (nefekl bych možná přímo „nejhlouběji“): legendární Kubelíkova živá nahrávka z roku 1990 s Českou filharmonií, vzorně vypracovaný snímek Jiřího Bělohlávka z téhož roku, pořízený rovněž s ČF těsně před oním koncertem Kubelíkovým, živý koncert ČF s Liborem Peškem z Rudolfiny z 90. let (mimochoodem zachycující na rozdíl od výše zmíněných tuto pro nás v roce 2010 především směrnatnou akustiku), technicky mimořádně vycizelované a čisté, nicméně stylově pro mě osobně poněkud kontroverzní pojetí Karla Ancera, vášnivě a emocionálně čtení Václava Talicha z poválečné doby, a ze zahraničních interpretací ta s Vídeňskými filharmonií a Jamesem Levinem a Bavorskými rozhlasovými symfonií znovu s Rafaellem Kubelíkem. Jistě jsem však mnohé další zapomněl uvést. Pro inspiraci každou z těchto interpretací mám rozdílné důvody, ne vždy jsou to ovšem důvody jen pozitivní! Nejvíce se člověk učí kritickým poslechem. Nemohu dokonce zastrít ani ten fakt, že má obliba jednotlivých pojetí se liší třeba i podle momentálního rozpoložení. Už jen například rozdíl mezi

snímek živým a studiovým zůstane asi navždy neřešitelným preferenčním sporem mezi tím či oním. Chcete-li hlavně zachytit inspiraci živého momentu, přilnete jistě k „CD live“, budete-li hledat minuciózní detaily a toužit po vycizelovanosti každého tónu a promyšlenosti všech krajních aspektů pojetí, sáhnete spíše po snímku ze studia. Osobně mám raději nahrávky živé, pokud mají ovšem přijatelnou technickou úroveň, jak hudebně, tak režisérsky.

Váš koncert byl pro PKF premiérou *Mé vlasti*, ani vy jste předtím celý cyklus nedirigoval často, je to tak?

Co jsem dirigoval často, byly jednotlivé básně cyklu, zejména Vltava a Šárka. Vltava bývá žádána zejména v zahraničí od mladého českého dirigenta často (konkuruje jí úspěšně především k Prodané nevěstě), o Šárku jsem musel více usilovat, ale neomylně vždycky zapůsobila a hráči a poté i posluchači si ji bez výjimky oblíbili. Luhu působí také bezprostředně, být ne všude a na každého. U zbylých tří básní jsou však obtíže v pochopení častější. Zejména ty dvě husitské musíte citlivě představit, vysvětlit. Dělán to rád, nedovedu však říct, zda se mi vždycky zcela podaří, aby význam těchto skladeb pro nás Čechy (a jejich obecný hudební smysl) všichni hudebníci zahraničních orchestrů plně pochopili. Nicméně před uvedením cyklu na Pražském jaru jsem již jednu zkušenost s ním jako celkem udělal. Nebylo to na žádném extra významném pódiu, ale bylo to krásné. To, že jsme do předchozích koncerty nezatřeseného nastudování tohoto klenotu spadli s muzikanty PKF společně (být mnozí dílo jistě předtím hráli), považuji za dar a privilegium. Dodávalo to naší práci opravdu cennou jiskru.

Dá se charakterizovat „mladé pojetí“ Pražské komorní filharmonie a Vaše?

To bude jistě náležet všem posluchačům našeho CD, aby věc posoudili a případně popsali. Některé ohlasy jsme zaznamenali pochopitelně už po provedení samém. Jsem šťasten, že byly veskrze pozitivní. Osobně nemám moc rád slovní charakterizování pojetí, zejména pak ne vlastního a vlastními slovy... Důsledně vzato však předně neexistuje „mladé“ a „staré“ pojetí, nýbrž jen „silné“ a „slabé“, „čerstvé“ a „unylé“, „živé“ a „stereotypní“ či „rutinní“, vycházející z pouhého zvyku. Je jistě těžké odlišit, co je ještě strážení dobrých tradic a typického, reprezentativního zvuku v této skladbě (jako samozřejmě i v jakékoli jiné), a co je již nedostatek tvůrčího přístupu, invence a interpretační čerstvosti. Domnívám se, že to druhé nám s PKF nehrozilo. Bylo to jedno velké, lačné poznávání skladby, kterou jsme měli všichni jako Češi i jako hudebníci s univerzální zkušeností „v uchu“ a na kterou jsme se poctivě a uvědoměle připravovali, ale kterou jsme si teprve během vzrušující přípravy koncertů mohli fyzicky „osahat“. Věřím, že toto vzrušení a zaujetí je na výsledku slyšet.

Konkrétně: o co vám šlo?

Naším společným cílem bylo dostat kvalitativní rovině pojmu „komorní“, který je zakotven v názvu našeho orchestru. Toto slovo, jak stále znovu a znovu opakují, pro mě neznamená primárně aspekt velikosti, ale přístupu k hudbě. Tento přístup je vlastní každému dobrému komornímu hudebníkovi. Všichni zúčastnění se v jeho rámci musejí citlivě poslouchat, respektovat, pracovat v úctě k významu každého jediného muzikanta, diskutovat úhly pohledu, třeba se i přit o smysl

směru, ale nikdy nepropadnout pasivitě a slepému spolehnutí se na to, že řešení a prožití hudebního úkolu na sebe vezme kolega, nebo je dokonce vůbec jedno se jím myšlenkově a citově zabývat. Bohužel, tento druhý přístup lze najít ve spoustě třeba i významných orchestrálních institucí. V PKF se proti němu snažíme ze všech sil bojovat – a při příležitostech, jako byla tato, se toto společné usilování stává alfou a omegou.

Takže tedy jaký byl přínos orchestru a jeho členů?

Všichni hráči orchestru bez rozdílu vnesli do našeho počínu úžasné zaujetí, znalost každé noty a fráze svých partů, respekt jeden k druhému, mladistvou energii a zaujatost zkouškovým procesem, který rozhodně nebyl krátký, avšak také ne nepřiměřeně dlouhý. Příprava *Mé vlasti* byla pro nás všechny jedním z nejradostnějších úseků naší dosavadní společné práce. Budeme na ni všichni vzpomínat.

A na co jste dbal vy osobně?

Především na úctu k těm rozměrům Smetanovy partitury, které bývají v celkovém interpretačním „afektu“ při provádění tohoto díla často opomíjeny: na vnitřní strukturu, jemnost detailů, vybalancování často poněkud neprakticky orchestrované partitury (zejména problém respektu silnějších instrumentů vůči jemnějším, který není nikdy snadný), tempovou logiku, a též na rezignaci na planý efekt, zejména na „prázdný patos“. Patos „zdravý“, ten jsem naopak pěstovat chtěl.

Mou vlast jste připravil pro dva sály, lišila se nějak příprava pro jeden a druhý sál, z kterého sálu pochází nahrávka a proč jste volil právě tu?

Volba sálu pro mě byla od počátku jasná! Dá se říct, že to celé bylo právě naopak: To, že jsme hráli druhý a třetí koncert v Rudolfinu (první byl ve Smetanově síni Obecního domu), bylo výsledkem mého velkého přání, aby byla nahrávka pořízena tam. Jsem zcela přesvědčen, že Dvořákova síň je pro orchestr typu PKF lepší. Všechny atributy, o kterých jsem se zmínil v předchozí odpovědi, jsou v tomto sále snadněji dosažitelné – nemluvě o tom, že i posluchač má na všech místech sálu v Rudolfinu vyrovnanější a bezprostřednější dojem. (Důvody pro Obecní dům při samotném zahájení 12. 5. byly spíše společenské a tradiční.) Myslím, že stejný dojem měli nakonec i naši posluchači. Příprava ve zkouškách nebrala na odlišnost příslušný ohled (kromě rozvrhnutí velikosti ansámblu). Zmínil jsem několikrát rizika té změny během tří koncertních dnů, ale kladli jsme důraz především na čisté hudební aspekty. Hudebníci PKF Rudolfinu důvěrně znají (o poznání lépe než „Smetanku“), takže jsem věděl, že budeme-li mít při přechodu z jednoho do druhého sálu akustickou zkoušku, přizpůsobíme se mu hravě. Spíše šlo o zvládnutí sálu prvního. A společenské vypjatosti prvního večera, přenášeného živě do rozhlasu a televize. Díky velkorysosti vedení Pražského jara měli ale hudební nadšenci v publiku i my sami na pódiu možnost velmi unikátního srovnání, které se běžně nenabízí.